

Pia Kjærsgaard (FP):

Undskyldningernes holdeplads findes hos regeringen. Selv den største tilhænger af den borgerlige regerings politik må efterhånden indrømme, at regeringen ikke har fået styr på underskuddet. Regeringen ved det i øvrigt også godt selv. Bortforklaringerne har været mange, men fælles for dem alle sammen har været, at næste år kommer det til at gå bedre. Løbende reviderer regeringen sine forudsigelser, så de tilpasses de mere og mere dystre resultater.

Da socialdemokratiet havde regeringsmagten, blev den danske befolkning gang på gang mødt med nye afgifter, nye skatter og et forringet betalingsbalanceunderskud. Efter tre års borgerligt styre har den danske befolkning mødt nye afgifter, nye skatter, en reallønsnedgang og et rekordstort betalingsbalanceunderskud.

Det er derfor velbegrundet, når fremskridtspartiet igen og igen har advaret imod den førte økonomiske politik. Sandheden er ved at gå op for befolkningen, hvilket regeringspartierne faldende gallup viser, mens S' og SFs tal stiger.

Risikoen er nu, at Danmark får et rødt kabinet efter et valg, og det vil fremskridtspartiet gerne være med til at modvirke. Derfor må vi opfordre statsministeren til at indtræde fremskridtspartiet i forhandlinger om den økonomiske politik, inden regeringen begår harakiri med sin skattereform. Tages der hensyn til fremskridtspartiets synspunkter i disse forhandlinger, vil et rødt kabinets chancer være udpillet.

Et af de mange områder, hvor regeringen har svigtet groft, har været i fagforeningssagerne. Grundloven bliver brudt, et faktum, som udenrigsministeren selv har indrømmet over for Hardy Hansen i Søndagsavisen den 19. maj, men som den borgerlige regering altså kan leve med, og det er jo bemærkelsesværdigt. Regeringen griber ikke ind trods initiativer fra fremskridtspartiets side for at få disse ulovligheder standset. De borgerlige springer hver evig eneste gang i målet, senest den 22. maj, da fremskridtspartiet havde rejst en forespørgselsdebat i folketingsalen. Da var undskyldningen, at man ville afvente højeresterets dom i HT-sagen.

Over for hr. Niels Helveg Petersen kan jeg oplyse, hvis han ikke er klar over det, at ord-

føreren for et af regeringspartierne, hr. Bruvsvang fra CD, absolut ikke kunne se, at der var noget som helst galt i, at alle disse millioner blev brugt på at bekæmpe den borgerlige regering. Altså en masse undskyldninger for ikke at gøre noget som helst for retten til frit at vælge fagforening, vel sagtens fordi regeringen ikke tør efter den seneste konfrontation med fagbevægelsen, efter balladen ved indgrebet i overenskomsterne.

Til efteråret dumper så skattevæsenets ekstra hilsen til en lang række borgere ind ad døren. På næsten samme tid afsendes de fire girooprævninger på den tvungne opsparring. Det bliver i sandhed et efterår, hvor mange kommer til at tænke på regerings politik. Fremskridtspartiet stemte imod den tvungne opsparring, der skal bremse det private forbrug. Vi havde hellere set, at staten var blevet tvunget til at spare, men det ønsker regeringen og de radikale ikke. Det er fortsat den enkelte borger, der må holde for i regeringens spareprogram. Skatter og afgifter stiger, borgernes penge konfiskeres. Hvem kan se logikken? Fremskridtspartiet kan i hvert fald ikke.

Maisted (FD):

Jeg er fuldstændig uenig med hr. Niels Helveg Petersen og hr. Svend Auken, når de pludselig vil give befolkningen det indtryk, at penge ikke spiller nogen rolle i politik. Det er indlysende, at reklame og markedsføring giver magt, at penge giver magt. Det er en af årsagerne til, at socialdemokratiet har 56 mandater her i folketinget. Men det var ikke så meget det, jeg ville sige.

Jeg vil sige til statsministeren, at det foruroliger mig meget, at han siger, at man vil overholde målet: 15 mia kr. i underskud i 1985, og samtidig tilføjer, at man vil fastholde den offentlige sektor. Jeg vil godt citere fra Industrirådets pjece »Udlandsgælden, statsgælden og industrien«, side 45:

»Hvis man ikke klarer at fremskaffe et eksportoverskud ved at blive mere konkurrencedygtig, så må det ske på en anden måde, f.eks. ved at sætte skatter og afgifter op for at mindske de indkomster, folk kan bruge til privat forbrug. Men det er en meget kostbar og pinefuld løsning for landet, fordi en nedsættelse af det gennemsnitlige privatforbrug med f.eks. 1 mia kr. kun vil formind-